TheMarker
Century 21
ISRAEL REAL ESTATE

ירון לונדון
על צדקנים וספקנים

מעצבי התודעה

הסכסוך בין בנימין נתניהו לבין האמת ההיסטורית מזמין דיון על נכונותנו לברוק בכנות את עמדותיהם של הפל־סטינים. נתניהו הוא בנו של היסטוריון דגול, שעמד לצידו של זאב ז'בוטינסקי בשנות מאבקו על נשמת הציונות, ולכן אתחיל במאמר המפורסם "קיר הברזל" שכתב מנהיג הר־וויזיוניסטים בשנת 1923.

ואלה עיקריו: אין סיכוי לקנות את לב יושבי הארץ הערבים. הם יילחמו ככל עם הנלחם בזרים המבקשים להתנחל בטריטוריה שלו. הסכמי שלום עם הערבים תושבי הארצות השכנות לא ישקיטו את המקומיים, המבינים היטב לאן חותרת התנועה הציונית. עלי־נו להסתייע במעצמות המערב כדי לכבוש את הארץ. תושביה יסכימו לקבל מידינו איזו אוטונומיה לאחר שייווכחו שאין בכוחם לנצחנו. בהקדמתו הקצרצרה נשבע הכותב כי הערבים לא יגורשו, אבל אינו מפ־רש מה טיב האוטונומיה שתוצע להם. הוא מודע היטב לדילמה המוסרית הכרוכה באסטרטגיה המוצעת וקובע בבוטות כי מי שחושב שאינה מוסרית אל יצטרף לת־נועה הציונית.

מנהיגים ציונים חשובים אחרים הטיפו ל"טרנספר". הנה ציטוט מדברי ישראל זנגוויל, סופר יהודי־בריטי מפורסם ומעוזריו החשובים של הרצל: "טובה פעו־לת כפייה אחת מחיכוכים נצחיים, כמו שטובה עקירתה של שן חולה מכאב שיניים שאין לו סוף". ז'בוטינסקי צדק לפחות במובן אחד: הפלסטינים הבינו את כוונותי־נו והתגוננו כמיטב יכולתם הדלה מפני האסון שמנהיגי הציונות הבטיחו להמיט עליהם. אמין אל־חוסייני נש־ען על גרמניה לא מפני שהנאצים שלטו בה, אלא מפני שהייתה אויבתם של הבריטים. אילו היו הבריטים אוהבי יהודים אך מתנגדי הציונות, ולו היו הגרמנים אוהדי הציונות למרות שנאתם ליהודים, יש להניח שהיה תו־מך בבריטניה ולא בגרמניה. למען ניקיון הדעת כדאי לנו להיזכר בכל המקרים שבהם שיתפה ישראל פעולה עם משטרים פאשיסטיים מפני שפחדיה מהכחדה גברו על רגישותה לערכים נשגבים.

ז'בוטינסקי וחבריו היו מיעוט גדול בהנהגה הציונות, ואילו הרוב דגל בערפול ובדונם ועוד דונם. היו שהאמינו בכנות כי תיתכן פשרה, והיו שארבו להזדמנויות שתז־מן לנו ההיסטוריה. תוך כדי כך טופחה הצדקנות כתכסיס תעמולה וכמרגוע למצפון. הציונות גייסה את כל הסו־כנויות העוסקות בעיצוב התודעה (ההיסטוריוגרפיה, החינוך, התקשורת, מערכת המשפט, האמנות והאר־כיאולוגיה), כדי להחדיר בנו את ההכרה בצדקתנו המוחלטת ובזרוניותם של הפלסטינים.

זה לא קשה: עימות אלים וממושך מבצר את הירי־בים בנרטיבים ההולמים את צורכי קיומם. המעזים לבחון ביושר את טיעוני האויב – אפילו אלה הסבורים כי בפני העם היהודי הנרדף והמעונה לא נפתחה שום דרך זולת זו שבה הלך – מוקעים ונאשמים בבגידה.

שני משוררים גדולים הגדירו את המחלוקת הנטושה בין שונאי הספקות לשונאי הצדקנות. הראשון, נתן אל־תרמן, הזהיר אותנו בשירו "אז אמר השטן" מהתרופפות הביטחון בצדקתנו. השטן זומם לנצח בעזרת נטיעת ספ־קות: "ואמר: לא אטול את כוחו/ או רסן אשים ומתג/ ולא מורך אביא בתוכו/ ולא ידיו ארפה כמקדם/ רק זאת אע־שה: אכהה מוחו/ ושכח שאיתו הצדק". לא עלה על דעתו של המשורר, מחותמים על מנשר א"י השלימה, לשאול "ומה אם גם הם אינם בלתי־צודקים".

לעומתו כתב יהודה עמיחי: "מן המקום שבו אנו צו־דקים/ לא יצמחו לעולם/ פרחים באביב./ המקום שבו אנו צודקים/ הוא קשה ורמוס/ כמו חצר./ אבל ספקות ואהבות עושים/ את העולם לתחוח/ כמו חפרפרת, כמו חריש./ ולחישה תשמע במקום/ שבו היה הבית/ אשר נחרב".

© כל הזכויות שמורות לידיעות אחרונות בע"מ
אין להעתיק, להפיץ, לשכפל, לצלם, לתרגם, לאחסן במאגרי מידע, לשדר בדרך כלשהי (בכתב, בדפוס או במדיה אחרת) – ובכל אמצעי

וארבעה

האש

ה, נוסף לקמפיין ההסתה של השייח', היה הנו־ודים שמשתייכים לציונות הדתית. המניע היה סור שהטיל הרב קוק, והטילו רבנים רבים אח־ההזדמנות להפגין ריבונות, להתחכך, לעשות ל, שר בממשלת ישראל, עלה מפעם לפעם להר ים שלו שיחקו לידיו של השייח' ראאד: שום התחייבות של ממשלת ישראל לשמור על הס־בממשלה מפר את הסטטוס קוו ויוצא נקי.

ין לאורי אריאל, גם לא בין המתנחלים, אבל מה מהרבנים הקיצוניים ביותר במגזר הדתי־ שנטלו חלק פעיל במערכת ההסתה שקדמה ם של הרבנים האלה מופיעים על מכתב תמי־אל בהר שהופץ בימים האחרונים. כראי שנזכור מהם הוא פצצה מתקתקת. רב ליאור, גדעון יצחק שילת, דוד דודקביץ, חיים דרוקמן, דוד אל, בני קלמנזון, שלמה רוזנפלה, נחום רבינו־שמואל דוד, דניאל שילה, יצחק לוי. אוי למדינה ותיהם של מחרחרי הדמים האלה, אוי למפלגת פחד מתמיד מפני קללותיהם.

ה על הקיר. ראיתי אותה, כמו רבים אחרים, ר צצו סימני הבעירה הראשונים. נתניהו יכול החלאות בממשלתו. הוא לא עשה זאת. פולי־כוד ומהבית היהודי, לא יכלו להניח לאריאל לו להר אחריו ושיחררו הצהרות שחתרו לשי־הו עצם את עיניו.

אל גרם בשנים האחרונות לביטחון המדינה שימים. בכל פעם שנתניהו ניסה להגיע לה־מריקאי או אירח כאן את בכיריו, אריאל ידע ולות, אמיתית או וירטואלית, שיצרה משבר. י קרי קידם את היוזמה שלו, אריאל עלה לה־לה פרובוקטור מוכשר ממנו, מקושר ממנו, מן בתחנת מכבי אש.

הממשל האמריקאי
יק תוכנית
משבר. בששר החוץ
תפלל בהר. אין